

Omraader betydeligt videre end det af min Forgænger fremsatte Forslag. Det kunde være meget fristende at gøre nærmere Rede for Afvigelserne fra det tidligere Forslag og fra Udvalgsbetænkningerne, men det vil dog føre alt for vidt; herom maa jeg derfor henvise til de meget udførlige Bemærkninger, der ledsager Lovforslaget, og som jeg under Hensyn til dets Betydning har lagt Vægt paa at gøre saa oplysende som overhovedet muligt. Det skulde i det hele være Hensigten med dette Lovforslag at naa til en foreløbig Afslutning paa de epidemisk optrædende Småarevisioner af Retsplejeloven, hvorfor Justitsministeriet i det sidste Aars Tid har anvendt meget Arbejde paa at tage Stilling til de talrige Spørgsmaal om Ændringer, som fra saa mange Sider er rejst, og maa jeg end personlig beklage, at jeg ingenlunde er Specialist i Retsplejelovens Labyrinth, tror jeg til Gengæld at turde hævde, at Justitsministeriets Embedsmænd, specielt Fuldmægtig Victor Hansen, som fra Maj i Aar udelukkende har været beskæftiget med dette store Arbejde, har slidt meget med dette Forslag.

Men selv om jeg mener af Hensyn til Tingets Tid at maatte resignere med Hensyn til en nærmere Redegørelse for Forholdet mellem de forskellige Forslag og Betænkninger, haaber jeg dog ved at give et almindeligt Overblik over Lovforslagets Indhold at kunne give et nogenlunde fyldigt Indtryk af de Ændringer af Betydning, som Lovforslagets Ophøjelse til Lov vil medføre i den bestaaende Retstilstand. Om nogen Revolution bliver der absolut ikke Tale, ikke en Gang om nogen principielt set større Reform. I dette Overblik vil jeg da i det væsentlige følge de Hovedpunkter, der er angivet i Strafferetsplejeudvalgets Betænkning af December 1922, dog at jeg først vil omtale nogle Ændringer af Betydning vedrørende selve Domstolene og deres Organisation.

Det vigtigste Forslag i saa Henseende, maaske i det hele det vigtigste i dette Lovforslag, tilsigter at indføre offentlig Votering i Højesteret. For saa kort som muligt og paa saa virkelig sagkyndigt Grundlag som muligt at faa anført de Argumenter, der taler for og imod offentlig Votering i Højesteret, de Argumenter, der overhovedet fortjener at komme i Betragtning ved en Diskussion om dette gamle Stridsspørgsmaal, nedsatte Justitsministeriet i Sommer et lille Udvalg bestaaende af en Repræsentant for Højesteret, Højesteretsdommer Cosmus Meyer, en Repræsentant for Retsvidenskaben, Professor Munch-Petersen, og

en Repræsentant for Skranken, Højesterets-sagfører Bache, for at disse tre sagkyndige kortelig skulde undersøge dette Problem. Udvalgets Redegørelse har jeg ladet medfølge dette Lovforslag under Bilag 1 med Underbilag. Idet jeg derfor kan henvise til dette Materiale, der viser Argumenterne for og imod offentlig Votering, skal jeg nøjes med at fremhæve, at naar jeg mener, man bør gaa til offentlig Votering, er det dels ud fra almindelige demokratiske Synspunkter, dels ud fra Grundlovens Krav om Offentlighed i Retsplejen, dels af Hensyn til Retsvidenskabens og det praktiske Livs Krav paa at faa den størst mulige Klarhed over Højesterets Standpunkter og Fortolkninger, dels endelig ogsaa ud fra Erfaringerne i Norge, hvor den langvarige Strid for og imod offentlig Votering, der endte med, at man indførte offentlig Votering trods Højesterets Modstand, nu for længst er ophørt, idet selve Justitiarius for den Højesteret, der altsaa strittede imod, ved Højesterets Jubilæum i 1915 netop fremhævede den offentlige Votering som et Fremskridt „af en saa væsentlig Betydning baade i Retning af at styrke Tilliden til Domstolene og i Retning af at befordre den gennem Retspraksis stedfindende Retsudvikling, at jeg og finder særlig Grund til at omtale dette“. Saaledes udtrykte den norske Justitiarius Thinn sig i 1915. Man vil derfor i dette Lovforslags § 43, jfr. § 13 med flere, finde Bestemmelser, der tilsigter at gennemføre offentlig Votering i Højesteret i alt Fald i Domme, der afgives efter mundtlig Domsforhandling for aabne Døre. I Bemærkningerne til § 13 vil man dernæst finde den nærmere Diskussion om, hvilken Indflydelse denne Reform bør have eller maatte faa paa Dommernes Antal. Man vil deraf se, at jeg har ment, at man maaske i Øjeblikket tør blive staaende ved det nuværende Antal, dog at § 16 som en Art Ventil hjemler Adgang til Konstitution i Højesteret i begrænset Omfang dog kun paa Grund af Sygdom og lignende. Tiden og Erfaringen maa saa vise, om man bliver nødt til at søge at dele Retten i to Afdelinger med 5 eller maaske 7 Dommere i hver Afdeling.

Hvad Landsretterne angaar, foreslaas i § 1 Søndre Landsret bibeholdt indtil videre dog med stærkt udvidet Omfang, idet de to fynske Amter skulde lægges ind under denne Ret. Sønderjydske Sager skal normalt domsforhandles i Sønderborg, fynske Sager i Odense, hvor der indrettes en Afdeling af Landsrettens Kontor, medens Rettens Hovedsæde altsaa bliver Sønderborg. Dette